

Licht in het donker

Rosalia E.M. Ravelo

Schrijver: Rosalia Ravelo
Coverontwerp: mijnbestseller.nl
ISBN: 9789463422611
© <Rosalia Ravelo>

Inhoudsopgave

Kennismaking	blz. 5
Jeugd	blz. 10
Verkeerde vrienden	blz. 20
Zwaar verlies	blz. 28
Puberteit	blz. 40
Het verkeerde pad	blz. 55
Depressie	blz. 67
Nieuwe start	blz. 86
Zwangerschap	blz. 98

1 Kennismaking

Het was zaterdag 15 juli 2017, één dag voor mijn verjaardag. Mijn moeder had een aantal weken eerder voorgesteld om op deze dag mijn verjaardag te vieren in het bijzijn van familie en vrienden. Dit leek me een goed idee. Alhoewel mijn kijk op feestjes in de afgelopen jaren was veranderd, had ik er dit jaar wel zin in. Op 22 mei 2017 was ik namelijk moeder geworden van een prachtig meisje, genaamd Aaliyah. Toen mijn vriend eind juni ook nog eens zijn eigen woning kreeg, kon ons geluk niet meer op. Hier begon ons avontuur. We zouden eindelijk een echt gezinsleven gaan leiden. Door alle drukte rondom het moederschap en de verhuizing, kreeg ik behoefte aan een gezellig dagje om zo tot rust te komen. Het voorstel van mijn moeder om mijn verjaardag bij haar thuis te vieren, werd dan ook op het juiste moment gedaan. De dag waarop we mijn verjaardag zouden vieren, was eindelijk aangebroken. Rond 17:30 uur vertrokken Daphne en ik naar het huis van mijn moeder. Eenmaal aangekomen, trokken we onze outfits voor deze avond aan. Langzamerhand verschenen alle uitgenodigde familieleden, vrienden en kennissen. We vierden mijn verjaardag en beleefden gezamenlijk een leuke avond. De klok sloeg twaalf. “Lang zullen ze leven, lang zullen ze leven in de gloria. In de glo-ri-a, in de glo-ri-a. Hieperdepiep hoera!” Niet alleen ik werd toegezongen, maar ook mijn oom werd toegezongen, aangezien we op dezelfde dag jarig zijn. Mijn oma pakte een tasje met cadeautjes en wilde deze aan mijn oom geven, maar voordat ze het tasje aan hem kon overhandigen, stapte mijn vriend naar voren. Hij stak zijn hand in de binnenzak van zijn colbert en zakte vlak voor mij op zijn knie. Wat gebeurde er? *Gaat hij doen wat ik denk of loop ik te hard van stapel?* Hij haalde een doosje tevoorschijn en opende deze. Een

prachtige ring! Mijn verjaardag begon met een prachtig cadeau. Ik werd namelijk ten huwelijk gevraagd. Natuurlijk wil ik met hem trouwen! Met tranen in mijn ogen knikte ik ja. Hij schoof de ring om mijn vinger, gaf me een knuffel en vervolgens kusten we elkaar. Het jaar 2017 is nog niet eens voorbij en ik ben nu al op zó veel gebieden gezegend. Mijn relatie, een prachtig dochter, een eigen huis met mijn vriend, een eigen auto en ook nog een verloving. We hebben het goed voor elkaar gekregen. Misschien zal je mijn leven zelfs als 'perfect' bestempelen nu je dit allemaal te weten bent gekomen. Maar zal ik je eens wat vertellen? Schijn bedriegt. Heb ik dan gelogen over wat ik net allemaal verteld heb? Zeker niet. Wil je weten waarom ik dan zeg dat schijn bedriegt? Nou, goed.. ik zal het je uitleggen. Heel bewust heb ik er voor gekozen om jou alleen te vertellen over de mooie gebeurtenissen in mijn leven. Dit heb ik niet gedaan omdat ik nooit met een slechte gebeurtenis te maken heb gekregen, maar dit heb ik gedaan omdat ik mijn gesloten deuren niet voor onbekenden wil openen. Waarom zou je anderen persoonlijke informatie geven, terwijl het grootste gedeelte op zoek is naar een negatieve gebeurtenis die zij tegen je kunnen gebruiken? Wie wilt zijn gesloten deuren openen, terwijl er mensen zijn die wachten totdat er iets negatiefs in jouw leven zal gebeuren? Zodra het allemaal goed gaat en je in sommige mensen hun ogen zelfs een bedreiging begint te vormen, zullen ze al het negatieve naar boven halen in de hoop dat ze je uit balans kunnen brengen. Ze zullen je zelfvertrouwen proberen aan te tasten, ze zullen je naar beneden halen en ze zullen je achter je rug om belachelijk maken. Het mooiste van alles? Je zal nooit weten wie de mensen zijn die dit doen. Als eerst zal je denken aan de mensen die niet al te dichtbij staan, maar don't fool yourself. Dat iemand in jouw leven de titel 'moeder', 'beste vriendin', 'man' of iets dergelijks draagt, garandeert helemaal niks. Soms zijn dat juist de mensen die er alles aan doen om jou te

zien falen. Weet je wat? Laten we de deuren naar ons persoonlijke leven maar gewoon niet openen. Waarom al die risico's lopen? Laten we het er gewoon op houden dat we onze verhalen te persoonlijk vinden om te delen. Sta jij daar ook achter? Ja? Nou, ik niet. Jarenlang heb ik me laten martelen door iets kwaadaardigs. Enig idee wat ik bedoel? Vooruit.. ik help je wel. Het heet angst. De angst om eerlijk tegen jezelf te zijn. De angst om dingen in te zien, die je misschien liever niet had willen weten. De angst om beoordeeld te worden door anderen. Rosalia, waar heb je het allemaal over? Angst om eerlijk tegen jezelf te zijn? We zijn allemaal eerlijk tegen onszelf. Oh ja? Is dat wat je gelooft? Enig idee wat écht eerlijk zijn tegen jezelf precies inhoudt? Ik help je wel. Bedenk eens een heftige situatie. Een situatie waarin iemand jou iets verschrikkelijks heeft aangedaan. Heb je iets kunnen bedenken? Mooi. Stel je dan nu twee personen voor in deze situatie. Eén persoon van wie je ontzettend veel houdt, en één persoon om wie je niks geeft. Bedenk nu dat beide personen jou hetgeen aan zouden doen, wat jij zojuist hebt bedacht. Merk je iets op? Ik wel namelijk. Velen kiezen er achteraf namelijk voor om de bekende persoon die een eventuele titel draagt te vergeven, nadat hij of zij 'sorry' heeft gezegd voor hetgeen wat hij of zij gedaan heeft. Hoe zit het dan met die onbekende? Tegenover die onbekende zal je waarschijnlijk gevoelens van woede loslaten. Maar waarom doe je dat niet (zo snel) bij een bekende? Dat heeft alles te maken met het feit dat jij je eigen gedachten en gevoelens manipuleert. Een perfect voorbeeld van wat veel mensen doen:

Je vriend(in) gaat vreemd met iemand die je niet (zo goed) kent. Via/via kom je hierachter. Je bent boos en besluit de confrontatie aan te gaan. De persoon met wie jouw partner is vreemd gegaan, besluit je uit te schelden en misschien ga je zelfs over tot geweld. Je zal het die persoon niet vergeven,

omdat je geen band met hem of haar hebt. Er ontstaat een ruzie tussen jouw partner en jou. Jij scheld je partner uit en je partner besluit om zijn of haar excuses aan te bieden. Waar velen in eerste instantie zo hard konden optreden tegenover die onbekende, geven zij hun partner wel (weer) een kans.

Om een verkeerde interpretatie te voorkomen, wil ik even benadrukken dat er veel mensen zijn die dit doen. Ik heb het hier dus lang niet over iedereen. Maar goed.. terug naar waar ik was gebleven. Dit is het moment dat je jezelf manipuleert. “Mijn vriend(in) en ik hebben al zes jaar een relatie. We hebben al zó veel meegemaakt. Ik kan niet zonder mijn vriend(in).” Doordat je hier rekening houdt met de duur van jullie relatie, de titel die je de ander geeft, in dit geval ‘mijn vriend(in), of met alle herinneringen die je aan hem/haar hebt, manipuleer je jezelf. Dus nee, we zijn niet eerlijk tegenover onszelf. En zolang je je angsten niet overwint, zal je niet in staat zijn om de deuren die leiden naar jouw waarheid te openen. We gaan dit anders aanpakken. In dit boek zal ik mijn deuren voor jullie openen. Waarom? Omdat het tijd is om de waarheid te vertellen. Het is tijd om iedereen die denkt dat mijn leven geweldig is, de mond te snoeren. Alles wat ik tot nu toe heb bereikt, is mij niet zomaar gegeven. Ik heb veel moeten doorstaan, voordat ik dit allemaal had. Tweemaal ben ik seksueel misbruikt. De eerste keer door een mannelijk familielid van mij en de tweede keer door een onbekende. Jarenlang ging ik om met jongens die mij mishandelden. Op 9-jarige leeftijd ging ik bij mijn eigen moeder wonen, nadat ik negen jaar lang bij mijn overgrootoma had gewoond. Ik heb geprobeerd een jongen te raken door een mes richting zijn bovenlichaam te gooien. Mijn overgrootoma overleed twee weken voor mijn veertiende verjaardag. Met zowel mijn vader als moeder had ik geen goede band. Met meerdere jongens kwam ik seksueel in aanraking. Mijn leven bestond uit veel problemen met mijn

familie. Ik kreeg te maken met vele ruzies. Twee jaar geleden deed ik een poging tot zelfmoord. En als kers op de taart raakte ik op 19-jarige leeftijd ook nog eens zwanger. Hoe zal je nu over mij denken? Je zal mij op basis van dit kleine beetje informatie vast al beoordeeld hebben, zonder ook maar enig idee te hebben wat er schuil gaat achter ieder onderwerp. Misschien zou jij mijn levensverhaal nooit kunnen accepteren, maar gelukkig heb ik jouw acceptatie niet nodig om verder te komen in het leven. Ik heb mezelf weten te accepteren en niks zal mij nog breken. Twee jaar geleden besloot ik goed naar mezelf te kijken. Nadat ik mezelf confronteerde met mijn ware ik door mezelf een spiegel voor te houden, kwam ik tot vele inzichten. Er kwam een grote verandering in mijn vriendengroep, in mijn denkwijze en in mijn persoonlijkheid. Hoe erg bepaalde gebeurtenissen ook waren, iedere gebeurtenis heeft een steentje bijgedragen aan de persoonlijkheid die ik voor mezelf heb gecreëerd. Benieuwd naar mijn untold stories? Laten we dan samen mijn deuren openen naar de waarheid.

2 Jeugd

Terwijl ik bezig ben met het opschrijven van mijn verhaal, ligt mijn dochter naast me op bed. Mijn kleine meisje is volop aan het praten. – *Praten? Een baby van drie maanden?* – Niet écht praten natuurlijk, maar ze maakt volop babygeluidjes. Als ik naar haar kijk, merk ik dat er een glimlach verschijnt op mijn gezicht. Dat kleine meisje waar ik zo lang naar blijf staren, is één van de mooiste dingen die mij ooit is overkomen. Het is zó bijzonder om te zien dat zij zich in de afgelopen maanden zo snel heeft ontwikkeld. En het is nog mooier om haar tijd te zien doorbrengen met haar papa, mama en de rest van de familie. Misschien denk je: “Wat is er nou zo bijzonder aan een kind die tijd doorbrengt met haar papa, mama en haar andere familieleden? Dat is toch precies hoe het hoort te zijn?” Misschien vind jij dat het zo hoort te zijn, maar helaas verloopt het lang niet altijd op de manier zoals het ‘hoort’ te zijn. Er zijn namelijk genoeg mensen die niet zijn opgegroeid op de manier zoals een kind volgens jou ‘hoort’ op te groeien. En laat mij nou net tot dát groepje kinderen behoren. Laten we samen terug in de tijd reizen, zodat jij het pad wat ik heb moeten bewandelen om te komen waar ik nu ben, zelf kan volgen. Het begon allemaal bij mijn geboorte. Op 16 juli 1997 zette mijn moeder op 14-jarige leeftijd een kind op de wereld. Dat kind waar ik het over heb, ben ik. Rosalia Ellerona Margrieta Ravelo was de naam die mij werd gegeven. De bevalling van mijn moeder was goed verlopen en we maakten het allebei goed. Niet lang na de bevalling mochten we naar huis. Maar wij zouden niet het typische gezinsleventje gaan leiden. Onze wegen scheidden zich, omdat mijn moeder niet in staat was mij te verzorgen. Werd ik dan misschien afgestaan ter adoptie? Nee. Het was mijn overgrootoma, oma Co, die de zorg voor mij op zich zou nemen. Oma Co hield ontzettend veel van kinderen. Ik was

niet het eerste kind wie zij zou verzorgen. Natuurlijk was ik niet letterlijk het eerste kind voor wie oma Co zou zorgen. Wat ik eigenlijk bedoel te zeggen, is dat oma Co naast haar enige eigen kind ook voor andere kinderen de zorg op zich heeft genomen. Ze had ervaring met het verzorgen van andermans kinderen. Daarnaast voerde zij haar rol als 'moederfiguur' dan ook op een zeer liefdevolle manier uit. Ze was natuurlijk ontzettend blij toen ze na mijn geboorte opnieuw de moederrol op zich mocht nemen. Mijn vader en moeder waren ten tijde van mijn geboorte niet samen. Sterker nog.. één van die hoofdpersonen ontbrak in mijn leven. Terwijl mijn moeder de mogelijkheid had om mij te zien wanneer ze maar wilde, had mijn vader deze mogelijkheid helemaal niet. Maar ja.. wat merk je daar nou eigenlijk van als pasgeboren baby? Helemaal niks. Naarmate ik iets ouder werd, kwam er nog steeds geen besef dat er iets miste. Doordat oma Co mij zo veel liefde en aandacht gaf, had ik niet het gevoel dat ik iets tekort kwam. Zij vervulde zowel de moeder- als vaderrol. Ze leerde me ontzettend veel, beschermde me, maakte gebruik van iedere gelegenheid om mij te verwennen en ze gaf me het gevoel dat ik belangrijk voor haar was. Ondanks het lage inkomen wat ze had, lukte het haar altijd om mij te voorzien van alle dingen waar ik als kind zijnde van kon dromen. Met veel mooie herinneringen in gedachten, kijk ik terug naar mijn kindertijd. Alles komt weer naar boven. Wat leidde ik toch een mooi, zorgeloos leventje als kind zijnde. Niet alleen mijn oma, maar ook mijn tante deed er alles aan om mij een mooie jeugd te bezorgen. Iedere zomervakantie ging ik namelijk samen met tante Carla naar de camping. Soms gingen we ook in de weekenden voor of na de zomervakantie naar de camping, maar dit was natuurlijk afhankelijk van de voorspelde weersomstandigheden. Als klein meisje ontdekte ik dat ik het erg leuk vond om mensen te entertainen door middel van verschillende dansjes. Het duurde dan ook niet lang voordat ik voor het eerst op het